

บทที่ 2

ประวัติความเป็นมาของอาเซียน

ความเป็นมาของสมาคมอาเซียน

อาเซียนเป็นสมาคมของชาติต่าง ๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งประกอบด้วย ประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย โดยได้ทำการก่อตั้งและลงนามประกาศที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2510

อาเซียนได้พัฒนามาจากสมาคมอาสา โดยความพยายามของประเทศต่าง ๆ ในภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยมีวัตถุประสงค์ในการให้การร่วมมือกันในการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การจัดตั้งครั้งแรกของสมาคมอาสานั้น ประกอบด้วยสมาชิกก่อตั้ง คือประเทศมาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย โดยเริ่มเมื่อปี 2504 สมาคมอาสาต้องประสบปัญหาและอ่อนแอลง เมื่อมาเลเซียและฟิลิปปินส์เกิดขัดแย้งทางการเมืองต่อกันเมื่อปี 2506 เนื่องจากกรณีพิพาทซาบาร์ ดังนั้น ในปี 2506 ประเทศมาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และอินโดนีเซีย จึงได้จัดตั้งสมาคมมาฟิลินโด (Maphilindo) โดยมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ 2 ประการ คือ ประการแรก เพื่อป้องกันมิให้สถานการณ์จากการบาดหมางของมาเลเซีย ฟิลิปปินส์เลวร้ายลงไปกว่าเดิม และประการที่สอง เพื่อป้องกันการขัดแย้งระหว่างมาเลเซียและอินโดนีเซียในการที่มาเลเซียจะผนวกบอร์เนียว เขาเป็นดินแดนส่วนหนึ่งของมาเลเซีย โดยยังไม่ได้ตามความสมัครใจของประชาชนในบอร์เนียวก่อน ปัจจุบันสมาคมมาฟิลินโดก็ยังคงดำเนินการต่อไปเพื่อเป็นที่รวมประชุมและปรึกษากรณีพิพาทที่จะเกิดขึ้น

สมาคมอาสาได้รับการฟื้นฟูในปี 2509 และได้เปลี่ยนเป็นสมาคมอาเซียน ในปี 2510

วัตถุประสงค์ของสมาคมอาเซียน

ความมุ่งหมายของสมาคมอาเซียนในเริ่มแรกมาจากความร่วมมือในทางการเมืองตั้งที่กล่าวมาแล้ว แต่ต่อมาประเทศสมาชิกแต่ละประเทศต่างมีความเห็นว่าถึงแม้จะมีความร่วมมือกันในทางการเมือง หากผลประโยชน์ของประเทศชาติขัดกับการดำเนินงานของสมาคม ก็ยอมดำเนินต่อไปไม่ได้ ดังนั้นจึงได้เพิ่มวัตถุประสงค์ในด้านเศรษฐกิจให้มีการเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจ ตลอดจนสังคมและวัฒนธรรม พยายามร่วมกันเสริมสร้างให้เกิดน้ำใจไมตรีด้วยความเสมอภาค พร้อมทั้งส่งเสริมความสงบสุขและความมีเสถียรภาพในเขตภูมิภาคนี้ รายละเอียดสามารถแยกได้ดังนี้

1. เพื่อเร่งรัดความเติบโตทางเศรษฐกิจ ความก้าวหน้าทางสังคม และการพัฒนาวัฒนธรรมในภูมิภาค โดยอาศัยความอุตสาหพยายามร่วมกันและมีเจตนารมณ์แห่งความเป็นหุ้นส่วนที่เสมอภาคกัน เพื่อเสริมสร้างรากฐานแห่งชุมชนอันรุ่งเรือง และมีสันติสุขของประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
2. เพื่อส่งเสริมสันติสุขและเสถียรภาพแห่งภูมิภาค โดยอาศัยความเคารพต่อความยุติธรรมและกฎหมายในสัมพันธภาพระหว่างประเทศในภูมิภาคและการยึดมั่นในหลักการของกฎบัตรสหประชาชาติ
3. เพื่อส่งเสริมความร่วมมืออย่างใกล้ชิดและความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในเรื่องที่มีผลประโยชน์ร่วมกันในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิชาการและการบริหาร
4. เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่กันและกันในรูปแบบสะดวกของการฝึกอบรม การวิจัยในด้านการศึกษา อาชีพ วิชาการ และการบริหาร
5. เพื่อร่วมมือกันให้ได้ใช้ประโยชน์จากการค้าของกันและกันให้มากยิ่งขึ้น รวมทั้งการศึกษาปัญหาการค้าโลกกึ่งระหว่างประเทศ การปรับปรุงความสะดวกในการขนส่งและคมนาคมระหว่างกัน ตลอดจนยกระดับมาตรฐานการครองชีพของประชาชน

6. เพื่อส่งเสริมการศึกษาเรื่องราวของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

7. เพื่ออ้างความร่วมมือกับองค์การระหว่างประเทศและภูมิภาค ซึ่งมีอยู่แล้วที่มีความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์คล้ายคลึงกัน ให้มีอยู่อย่างใกล้ชิดและเป็นประโยชน์ รวมทั้งเพื่อสำรวจหาช่องทางที่จะร่วมมือกันให้ใกล้ชิดยิ่งขึ้น

การจัดองค์กรของสมาคมอาเซียน

เพื่อให้ความร่วมมือในด้านต่าง ๆ ของสมาคมอาเซียนได้ผลตามวัตถุประสงค์ กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียนก็ได้มีการจัดตั้งสมาคมอาเซียน และจัดระบบการบริหารงานของอาเซียนและได้มีการปรับปรุงให้เหมาะสมยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ ในด้านการพัฒนาองค์กรการบริหารงานของสมาคมอาเซียนนั้น พอจะแบ่งออกได้อย่างคร่าว ๆ เป็นระยะ ๆ คือ ช่วงระยะก่อนการประชุมระดับสุดยอดที่บาหลี และช่วงหลังการประชุมสุดยอดที่บาหลี ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

ก. ช่วงก่อนมีการประชุมระดับสุดยอดที่บาหลี (ต้นสิงหาคม 2510-ปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2519) ระยะนี้จักรกลในการบริหารงานอาเซียนมี

1. การประชุมระดับรัฐมนตรี (Annual Ministerial Meeting)

หมายถึงการประชุมระหว่างรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของประเทศสมาชิกซึ่งปกติมีการประชุมกันปีละครั้ง แต่อาจมีการประชุมสมัยพิเศษได้ตามความจำเป็น โดยจัดหมุนเวียนกันไปตามเมืองหลวงของประเทศสมาชิก ที่ประชุมระดับรัฐมนตรีนี้ถือว่าการประชุมระดับสุดยอดของประเทศสมาชิกอาเซียนในขณะนั้น เป็นที่สิ้นสุดของการตัดสินใจในปัญหาต่าง ๆ เท่าที่ผ่านมาที่ประชุมระดับรัฐมนตรีจะเป็นผู้ให้สัตยาบัน การตัดสินใจของหน่วยงานของอาเซียนระดับรอง ๆ ลงไป ตลอดจนรับรองรายงานประจำปี และเสนอแนะโครงการต่าง ๆ เพื่อให้องค์กรระดับรองลงมานำไปดำเนินงานต่อ

2. คณะกรรมการประจำ (Standing Committee)

เป็นคณะกรรมการที่จัดตั้งขึ้นเพื่อกำเนินงานในระหว่างที่ยังไม่มีการประชุมระดับรัฐมนตรี เพื่อให้มีการปฏิบัติตามโครงการตามที่ประชุมระดับรัฐมนตรีมีมติตกลงกันไว้ก่อนหน้านั้น คณะกรรมการประจำจะหมุนเวียนเปลี่ยนไปตามประเทศที่จะมีการประชุมระดับรัฐมนตรีนี้ต่อไป โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของประเทศเจ้าภาพเป็นประธาน เอกอัครราชทูตของประเทศสมาชิกอื่น ๆ และเลขาธิการอาเซียนแห่งชาติของประเทศสมาชิกแต่ละประเทศเป็นกรรมการ คณะกรรมการประจำจะประชุมกันในทุกโอกาสเมื่อมีความจำเป็นเร่งด่วน ก็สามารถตัดสินใจได้ และเสนอให้ที่ประชุมระดับรัฐมนตรีทราบ และเห็นชอบด้วย นอกจากนี้คณะกรรมการประจำยังทำหน้าที่กลั่นกรองรายงานของคณะกรรมการถาวร คณะกรรมการเฉพาะกาล และรายงานอื่น ๆ ที่จะเสนอให้ที่ประชุมระดับรัฐมนตรีเห็นชอบอีกด้วย

3. คณะกรรมการถาวร (Permanent Committee)

ที่ประชุมระดับรัฐมนตรีของประเทศสมาชิกอาเซียน ได้ตั้งคณะกรรมการถาวรขึ้นหลายชุด ซึ่งประกอบด้วยผู้ชำนาญพิเศษ ผู้เชี่ยวชาญ และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในเรื่องนั้น ๆ คณะกรรมการถาวรจะมีการปรึกษาหารือกันเป็นระยะ ๆ มีหน้าที่รับผิดชอบในการเสนอแนะโครงการ วางโครงการและทำโครงการรวม (Regional Projects) ตลอดจนนำข้อเสนอแนะที่ได้รับความคิดเห็นชอบจากที่ประชุมระดับรัฐมนตรีมาปฏิบัติ คณะกรรมการถาวรจะผลัดเปลี่ยนกันเป็นเจ้าภาพประมาณครั้ง 3 ปี ซึ่งขณะนี้มีอยู่ด้วยกัน 11 คณะ คือ

(1) คณะกรรมการถาวรว่าด้วยอาหารและการเกษตร (Permanent Committee on Food and Agriculture) มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการเกษตรในภูมิภาคนี้ รวมทั้งกันในการสนอง (Supply) การแจกจ่าย (Distribution) การควบคุมคุณภาพการแปรรูป ตลอดจนการส่งมอบสินค้าดังกล่าว

(2) คณะกรรมการถาวรว่าด้วยการขนส่งทางอากาศฝ่ายพลเรือน (Permanent Committee on Civil Air Transportation) คณะกรรมการ

ชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาในทางเทคนิคและความเป็นไปได้ที่จะร่วมมือในด้านการบินพลเรือน การขนส่งทางอากาศระหว่างประเทศสมาชิก ทางด้านคณะกรรมการเฉพาะกาล (Ad Hoc Committee) ขึ้น เพื่อให้คำแนะนำเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งทางอากาศฝ่ายพลเรือน นอกจากนี้คณะกรรมการถาวรชุดนี้ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหาทางร่วมพัฒนาการขนส่งทางอากาศภายในภูมิภาคนี้อีกด้วย

(3) คณะกรรมการถาวรว่าด้วยการสื่อสาร การบริการการจราจรทางอากาศและการอนุสัญญามินนิอา (Permanent Committee on Communication, Air Traffic Services and Meteorology) คณะกรรมการชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในทางเทคนิคการสื่อสาร การบริการจราจรทางอากาศ การอนุสัญญามินนิอา การแสวงหา (Search) และช่วยเหลือผู้ประสบภัยในการเดินทางอากาศ ศึกษาปัญหาต่างกล่าวและแนะแนวทางแก้ไขปัญหานั้น ๆ รวมทั้งการวางแผนร่วมกัน และติดตามผลของความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกในคานนี้

(4) คณะกรรมการถาวรว่าด้วยการเดินเรือ (Permanent Committee on Shipping) คณะกรรมการชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อร่วมมือประสานงานในด้านการวิจัยวางแผนและทำโครงการที่เกี่ยวข้องกับการเดินเรือ รักษาผลประโยชน์ในด้านการเดินเรือของประเทศสมาชิก ตลอดจนส่งเสริมความร่วมมือในด้านการเดินเรือและการขนส่งสินค้าทางเรือของประเทศสมาชิก

(5) คณะกรรมการถาวรว่าด้วยการพาณิชย์และการอุตสาหกรรม (Permanent Committee on Commerce and Industry) คณะกรรมการชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความร่วมมือในด้านการพาณิชย์และการอุตสาหกรรมระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและเพื่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศสมาชิก

(6) คณะกรรมการถาวรว่าด้วยการสื่อสารมวลชน (Permanent Committee on Mass Media) คณะกรรมการชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นพหะใน

การส่งเสริมความร่วมมือและสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน เป็นผู้สร้างความระมัดระวังให้แก่สมาคมอาเซียนต่อประเทศภายนอกและช่วยให้สมาชิกอาเซียนคำนึงถึง บทบาทของตนเองต่อประเทศอื่น ๆ ตลอดจนการส่วนภูมิภาค และองค์กรระหว่างประเทศอื่น ๆ

(7) คณะกรรมการถาวรว่าด้วยการคลัง (Permanent Committee on Finance) มีวัตถุประสงค์เพื่อบริหารและควบคุมการใช้เงินกองทุนของอาเซียนเพื่อสนับสนุนโครงการรวมทั้งที่ได้รับอนุมัติตามกฎหมายและระเบียบที่กำหนด

(8) คณะกรรมการถาวรว่าด้วยการท่องเที่ยว (Permanent Committee on Tourism) คณะกรรมการชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความร่วมมือเพื่อประโยชน์ร่วมกันในด้านการท่องเที่ยว เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในภูมิภาค และดึงดูดนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอื่นมายังภูมิภาคนี้ เพื่อยกระดับมาตรฐานและคุณภาพของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และเพื่อสนับสนุนให้เอกชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาความสะดวก และการปฏิบัติงานภายในภูมิภาคนี้มากยิ่งขึ้น

(9) คณะกรรมการถาวรว่าด้วยการขนส่งทางบกและการโทรคมนาคม (Permanent Committee on Land Transportation and Telecommunication) มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกในด้านการขนส่งทางบกและการโทรคมนาคมใหม่ ๆ เพื่อปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าว และเพื่อให้มีการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าวอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด

(10) คณะกรรมการถาวรว่าด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Permanent Committee on Science and Technology) มีวัตถุประสงค์เพื่อกระชับความร่วมมือในทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อยกระดับความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ในประเทศสมาชิก

(11) คณะกรรมการถาวรว่าด้วยกิจกรรมทางสังคมและวัฒนธรรม (Permanent Committee on Socio Cultural Activities) โดยมีวัตถุประสงค์

ประสงค์เพื่อส่งเสริมความร่วมมือกันในด้านสังคม การศึกษา และมนุษยศาสตร์ รวมทั้งจัดการแสดงศิลปวรรณกรรมและกิจกรรมที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม เพื่อให้ได้รับความร่วมมือจากประชาชนในประเทศสมาชิกอาเซียนมากที่สุด

4. คณะกรรมการพิเศษและคณะกรรมการเฉพาะกาล (Special Committees and Ad Hoc Committees) เป็นคณะกรรมการที่จัดตั้งขึ้นเพื่อศึกษาเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งมีดังนี้

ก) คณะกรรมการพิเศษ มีดังนี้

(1) คณะกรรมการประสานงานพิเศษของประเทศสมาชิกอาเซียน (Special Coordinating Committee of ASEAN Nations-SCCAN) มีหน้าที่ในการเตรียมการเจรจาการค้ากับประชาคมเศรษฐกิจยุโรปเพื่อให้ประเทศสมาชิกอาเซียนมีอัตราการค้า (Term of Trade) ดีขึ้น โดยทำการประสานงานกับคณะกรรมการอาเซียนบรัสเซลส์

(2) คณะกรรมการอาเซียน-บรัสเซลส์ (ASEAN Brussels Committee-ABC) คณะกรรมการชุดนี้ประกอบด้วยเอกอัครราชทูตของประเทศสมาชิกอาเซียน หรือตัวแทนที่ประจำอยู่ที่กรุงบรัสเซลส์ทำหน้าที่ในการเจรจาเรื่องต่าง ๆ กับประชาคมเศรษฐกิจยุโรป โดยอาศัยข้อมูลที่ทางคณะกรรมการประสานงานพิเศษของอาเซียน (ASEAN) ได้ทำขึ้น

(3) คณะกรรมการประสานงานพิเศษของธนาคารกลางและเจ้าหน้าที่ทางการเงินของอาเซียน (Special Coordinating Committee of ASEAN Central Banks and Monetary Authorities) มีหน้าที่หาทางร่วมมือกันในการเงินและการคลังระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน

(4) คณะกรรมการพิเศษของเลขาธิการอาเซียน มีหน้าที่พิจารณาการจัดตั้งสำนักเลขาธิการอาเซียน

ข) คณะกรรมการเฉพาะกาล (Ad Hoc Committees) มีดังนี้

- (1) คณะกรรมการประสานงานอาเซียนว่าด้วยการฟื้นฟูและบูรณะประเทศในอินโดจีน (ASEAN Coordinating Committee for the Reconstruction and Rehabilitation of Indochina States - ACCRIS) คณะกรรมการชุดนี้ได้ตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2516 โดยข้อตกลงในการประชุมวาระพิเศษของรัฐมนตรีต่างประเทศของประเทศสมาชิกอาเซียนต่อการลงนามในข้อตกลงปารีสว่าด้วยการสงบศึกและการฟื้นฟูสันติภาพในเวียดนามและการหยุดยิงในภูมิภาคนี้
- (2) คณะเจ้าหน้าที่อาวุโสด้านยางสังเคราะห์ (ASEAN Senior Officials On Synthetic Rubber) คณะกรรมการชุดนี้ทำหน้าที่ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับปัญหาการแข่งขันทางการค้าระหว่างประเทศผู้ผลิตยางสังเคราะห์กับประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติ
- (3) คณะเจ้าหน้าที่อาวุโสด้านน้ำตาล (ASEAN Senior Official on Sugar) คณะกรรมการชุดนี้รับผิดชอบในด้านความร่วมมือทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับน้ำตาล
- (4) คณะเจ้าหน้าที่อาวุโสด้านการค้า (ASEAN Senior Trade Officials) คณะกรรมการชุดนี้ทำหน้าที่เกี่ยวกับการเจรจาทางการค้าในลักษณะพหุภาคีตามข้อตกลงทั่วไปเกี่ยวกับภาษีศุลกากรและการค้า (General Agreement on Tariff and Trade) โดยได้รับความร่วมมือจากคณะกรรมการอาเซียนประจำเจนีวา

5. สำนักงานเลขาธิการอาเซียนแห่งชาติ (ASEAN National Secretariat)

ประเทศสมาชิกอาเซียนจะมีสำนักเลขาธิการอาเซียนประจำประเทศของตนสำนักเลขาธิการอาเซียนแห่งชาติเป็นหน่วยงานหนึ่งของรัฐบาลแต่ละประเทศมิใช่เป็นองค์กรร่วม (Regional Body) ทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานที่เกี่ยวข้องกับอาเซียนในระดับประเทศและนำมติของที่ประชุมระดับรัฐมนตรี และคณะกรรมการประจำมาปฏิบัติ

เป็นสำนักเลขาธิการของคณะกรรมการประจำปรีชัตร์มนตรี คณะกรรมการประจำ คณะกรรมการอวาร์ คณะกรรมการพิเศษและคณะกรรมการเฉพาะกาล สำนักเลขาธิการ อาเซียนแห่งชาติแต่ละประเทศจะมีเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของรัฐบาลแต่ละประเทศเป็นผู้ดูแล ระหว่างที่กำลังก่อตั้งสำนักเลขาธิการกลาง เลขาธิการอาเซียนแห่งชาติของแต่ละ ประเทศได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ประสานงานกับคณะกรรมการอวาร์ในการยื่นข้อเสนอแนะเพื่อ พิจารณาขออนุมัติจากคณะกรรมการประจำ

ในระยะแรกของการก่อตั้งสมาคมอาเซียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน 3 ปีแรก และระยะก่อนการประชุมสุดยอดที่บาหลี ความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจของประเทศภาคี อาเซียนยังไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร ปัจจัยสำคัญที่ทำให้การดำเนินงานล่าช้า ได้แก่

(1) ประเทศสมาชิกอาเซียนส่วนใหญ่ยกเว้นประเทศไทยเคยเป็นอาณานิคม มาก่อน ทำให้ประชากรของแต่ละประเทศมีการพัฒนาเกี่ยวกับระบบการเมือง เศรษฐกิจ ศิลป วัฒนธรรม ศาสนา และภาษาที่แตกต่างกันไป ประกอบกับมีเขตแดนของ ประเทศที่ไม่แน่นอน จึงทำให้ประเทศเหล่านี้ขาดความเข้าใจซึ่งกันและกัน และมีกรณี พิพาทกันอยู่เนือง ๆ เช่น กรณีพิพาทระหว่างมาเลเซียกับฟิลิปปินส์และอินโดนีเซีย เรื่อง ซาบาห์ กรณีพิพาทหมากันระหว่างมาเลเซียกับไทย เรื่องปัญหาชาวไทยอิสลาม ในภาคใต้ ของประเทศไทย เป็นต้น ความไม่เข้าใจกันและกรณีพิพาทหมากันดังกล่าวได้ทำให้ประเทศ สมาชิกภาคีไม่กระตือรือร้นที่จะร่วมมือกันเท่าที่ควร

(2) ประเทศสมาชิกอาเซียนต่างก็มีปัญหาทางเศรษฐกิจและการเมืองของ ตนอยู่มากมาย จึงมองเห็นความสำคัญของการร่วมมือระหว่างประเทศน้อยกว่าการเร่ง รััดแก้ปัญหาในประเทศตน

(3) สมาคมอาเซียนขาดหน่วยงานกลาง คือ ขาดสำนักเลขาธิการที่คอย ประสานงานการประชุม นับตั้งแต่การจัดเตรียมเอกสารการประชุม การจัดระเบียบ ภาระการประชุม ตลอดจนจัดเก็บเอกสารผลการประชุม การประชุมขาดการต่อเนื่อง กัน ถึงแม้โครงสร้างอาเซียนในขณะนั้นจะมีสำนักเลขาธิการอาเซียนในแต่ละประเทศ

สำนักงานเหล่านี้ก็เป็นเพียงหน่วยประสานงานในระดับประเทศเท่านั้น ฉะนั้นข้อเสนอแนะของที่ประชุมจึงไม่ค่อยได้นำมาปฏิบัติกันอย่างจริงจัง (ดูตารางที่ 2.1)

ตารางที่ 2.1 การนำข้อเสนอแนะของการประชุมอาเซียนมาปฏิบัติ

ช่วงเวลาที่ย่างงานปรากฏ	จำนวนข้อเสนอแนะที่ปรากฏในรายงานประจำปี	จำนวนข้อเสนอแนะที่นำมาปฏิบัติ	ข้อเสนอแนะที่นำมาปฏิบัติเมื่อเทียบกับข้อเสนอแนะทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ
สิงหาคม 2510-สิงหาคม 2511	23	-	-
สิงหาคม 2511-ธันวาคม 2512	98	10	10.2
ธันวาคม 2512-มีนาคม 2514	121	22	18.1
มีนาคม 2514-เมษายน 2515	215	48	22.3
เมษายน 2515-เมษายน 2516	285	85	29.8
เมษายน 2516-พฤษภาคม 2517	289	120	41.5
พฤษภาคม 2517-พฤษภาคม 2518	192	120	62.5

ที่มา : ASEAN Annual Reports ; ภายผนวกสุนทรพจน์ของนายกรัฐมนตรี ลี้กวนยู
 ที่ประชุมระดับรัฐมนตรี ครั้งที่ 5 และ Department of Foreign Affairs,
 Indonesia ASEAN หน้า 25

(4) ลักษณะโครงสร้างของอาเซียนก่อนการประชุมสุดยอดที่บาหลีนั้นองค์กรที่มีอำนาจในด้านการตัดสินใจ ได้แก่ ที่ประชุมระดับรัฐมนตรี และคณะกรรมการประจำ ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นนักการทูต แต่ที่ประชุมระดับรัฐมนตรีมีอำนาจสูงสุดในการตัดสินใจ บางครั้งการตัดสินใจของที่ประชุมระดับรัฐมนตรีก็มองข้ามปัญหาในทางปฏิบัติเนื่องจากตนเองไม่มีความรู้ในด้านนั้น ๆ อย่างลึกซึ้งพอ จนมีผู้เปรียบกันว่าที่ประชุมระดับรัฐมนตรีอาเซียนก็ไม่ผิดอะไรกับ "สโมสรของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ" ไม่มีอะไรสำคัญนอกเหนือไปกว่าเป็นที่แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันเสร็จแล้วก็แยกย้ายกันกลับโดยไม่คำนึงว่าข้อคิดเห็นของตนจะได้รับการนำมาปฏิบัติหรือไม่

ดังนั้น ตลอดระยะเวลา 9 ปีนับตั้งแต่ตั้งสมาคมขึ้นมา และโดยเฉพาะในระยะ 5 ปีแรกของการก่อตั้งสมาคมอาเซียน ความคืบหน้าของการดำเนินงานของอาเซียนเป็นไปอย่างเชื่องช้ามาก ในการประชุมระดับรัฐมนตรีครั้งที่ 2, 3 และ 4 ในปี พ.ศ. 2511, 2512 และ 2513 ตามลำดับ จึงมีผลสำคัญแต่เพียงการตั้งคณะกรรมการถาวรขึ้น 10 คณะ และมีการทำความเข้าใจถึงปัญหาต่าง ๆ ของประเทศร่วมภาคีมากขึ้นเท่านั้น

ในการประชุมระดับรัฐมนตรีครั้งที่ 5 ในปี พ.ศ. 2515 ประเทศสมาชิกอาเซียนเริ่มเปลี่ยนที่ท่า ยอมที่จะโอนอ่อนผ่อนตามกันบ้างเพื่อให้ความร่วมมือระหว่างประเทศเป็นไปได้ง่ายขึ้น มีการปรับปรุงจุดมุ่งหมายของสมาคมตามลำดับก่อนหลัง มีการตั้งคณะกรรมการถาวรเพิ่มขึ้น และริเริ่มที่จะตั้งสำนักเลขาธิการอาเซียน ความเปลี่ยนแปลงในท่าทีของประเทศสมาชิกได้ทำให้การประชุมอาเซียนครั้งต่อไปในปี พ.ศ. 2516 มีความก้าวหน้าเพิ่มมากขึ้นเล็กน้อย ในด้านการเปลี่ยนแปลงขององค์กร ที่ประชุมได้ตั้งคณะกรรมการขึ้น เพื่อศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการก่อตั้งสำนักเลขาธิการกลาง ในด้านโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจได้ตั้งคณะกรรมการสำหรับธนาคารกลางและเจ้าหน้าที่ทางการเงิน คณะกรรมการเงินวาและบรัสเซลล์ เริ่มดำเนินการตามคำเสนอแนะในรายงานเรื่องแนวทางการร่วมมือของประเทศอาเซียน ซึ่ง

ศึกษาโดยคณะกรรมการของสหประชาชาติได้ดำเนินการเจรจาเร่งรัดให้รัฐบาลญี่ปุ่นเปลี่ยนนโยบายเกี่ยวกับยางสังเคราะห์ในด้านการรักษาความสงบและสันติภาพของภูมิภาคใต้ตั้งคณะกรรมการเพื่อฟื้นฟูบูรณะประเทศในอินโดจีน และในด้านความปลอดภัยทางการเมืองของกลุ่ม ก็ได้ตกลงให้มีการประชุมรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศในเรื่องนโยบายทางการเมืองของกลุ่มเป็นประจำทุกปี

ในการประชุมระดับรัฐมนตรีครั้งที่ 7 ในปี พ.ศ. 2517 ผู้แทนรัฐบาลทั้ง 5 ได้ยอมรับว่าความอยู่รอดของสมาคมอาเซียนจะเป็นไปได้อีกเมื่อประเทศสมาชิกต่างหนึ่งถึงผลประโยชน์ร่วมกันของภูมิภาคมากกว่าที่จะนึกถึงผลประโยชน์ของแต่ละชาติ และยอมรับว่าสมาคมควรจะปรับปรุงอันดับความสำคัญของนโยบายและปรับปรุงองค์กรของสมาคม ผู้แทนรัฐบาลทั้ง 5 จึงพยายามที่จะเร่งรัดการดำเนินงาน มีการรายงานการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการก่อตั้งสำนักเลขาธิการกลางต่อหัวหน้ารัฐบาลทั้ง 5 โดยเสนอให้ตั้งที่กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย มีการตกลงให้รัฐมนตรีวางแผนเศรษฐกิจของแต่ละชาติร่วมกันกำหนดมาตรการในการร่วมมือกันในด้านอุตสาหกรรม ได้มีการยื่นหัตถ์ประกาศนโยบายรวมของกลุ่มในการประชุมระดับนานาชาติ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความปรารถนาที่แน่วแน่ร่วมกัน มีการส่งเสริมการค้าโดยการตั้งศูนย์แสดงสินค้าของกลุ่มประเทศอาเซียนขึ้นที่กรุงเทพฯ ได้เจรจากับรัฐบาลออสเตรเลียจนได้รับคำมั่นว่ารัฐบาลออสเตรเลียจะช่วยเหลือทางการเงินต่อโครงการเหล่านี้ เจริญจากกับรัฐบาลญี่ปุ่นจนได้คำสัญญาว่าญี่ปุ่นจะลดปริมาณการส่งออกยางสังเคราะห์

ต่อมาในปี 2518 หลังจากที่สงครามเวียดนามได้สิ้นสุดลง ประเทศสมาชิกอาเซียนต่างก็ได้ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องร่วมมือกันอย่างจริงจังมากขึ้น จึงได้มีการประชุมรัฐมนตรีเศรษฐกิจ และวางแผนเป็นครั้งแรกเพื่อหาทางร่วมมือทางเศรษฐกิจในกลุ่มอาเซียน และในการประชุมระดับรัฐมนตรีครั้งที่ 8 ปี พ.ศ. 2518 ประเทศภาคีได้ให้ความสำคัญต่อโครงการพัฒนาการเศรษฐกิจเป็นอันดับแรก ได้ให้มีการศึกษาถึงความร่วมมือในโครงการจัดสรรอุตสาหกรรมขนาดใหญ่เพื่อให้แต่ละประเทศรับผิดชอบ

ไป (Package Deal) ตกลงกำหนดแนวทางที่จะร่วมมือกันในด้านการจัดสรรอุตสาหกรรมที่ทำอยู่แล้ว หรือที่จะตั้งใหม่ที่สามารถแยกผลิตภัณฑ์ประกอบได้ (Industrial Complementarity Scheme) ตกลงจะรวมในโครงการพัฒนาเศรษฐกิจกับออสเตรเลีย แคนาดา นิวซีแลนด์ และเนเธอร์แลนด์ ตั้งองค์กรเพื่อการเจรจาตกลงกันเรื่องการค้าที่เกี่ยวข้องกับอาเซียน ตั้งคณะกรรมการเพื่อความร่วมมือกันระหว่างอาเซียนและกลุ่มตลาดรวมยุโรปนอกจากนั้นยังมีการตกลงร่วมมือกันในเรื่องทั่วไป เช่น การตั้งรัฐสภาสมาคม (Parliamentary Association) การตั้งสหพันธ์สภานักเดินเรือ การตั้งสมาคมผู้ผลิตภาพยนตร์ และมีการเซ็นสัญญาตกลงจะช่วยเหลือกันในด้านการเดินทาง เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าการประชุมครั้งแล้ว ๆ มาเป็นการตกลงในหลักการและนโยบาย หรือเป็นการตั้งคณะทำงานศึกษาในรายละเอียดของโครงการต่าง ๆ โดยที่ยังมิได้นำโครงการออกใช้ปฏิบัติมากเท่าใดนัก ความร่วมมือกันระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน ที่จะเริ่มตนอย่างจริงจังหลังจากการประชุมสุดยอดที่บาหลีระหว่างผู้นำของกลุ่มประเทศอาเซียนเมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ ของปี พ.ศ. 2519 ในการประชุมคราวนี้หัวหน้ารัฐบาลของประเทศสมาชิกภาคีโคลงนามในปฏิญญาความสามานฉันท์แห่งอาเซียน พ.ศ. 2519 (Declaration of ASEAN Concord) ในสนธิสัญญาแห่งมิตรภาพและความร่วมมือระหว่างกัน พ.ศ. 2519 (Treaty of Amity and Cooperation)

ข. ช่วงหลังการประชุมระดับสุดยอดที่บาหลี (23 - 24 กุมภาพันธ์ 2519) ระหว่างการประชุมสุดยอดที่บาหลีนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของประเทศสมาชิกอาเซียนได้มีการลงนามในข้อตกลงสถาปนาสำนักเลขาธิการอาเซียนขึ้นที่กรุงจาการ์ตา และที่ประชุมระดับรัฐมนตรีครั้งที่ 9 ได้มีการแต่งตั้งนายฮาโตโน เร็กโซ อาห์โซโน (Hartono Rekso Dharoono) เป็นเลขาธิการแห่งอาเซียนคนแรก โครงสร้างของอาเซียนระยะหลัง ๆ ได้มีการเปลี่ยนแปลงบ้างเล็กน้อย ที่สำคัญคือ

1. มีการประชุมระดับสุดยอดของประมุขของประเทศสมาชิก ในที่ประชุมนอกจากได้มีการทบทวนปัญหากิจกรรมของอาเซียนที่ผ่านมาแล้วยังได้มีการกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานของอาเซียนต่อไปด้วย

2. มีการประชุมรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องในคานต่าง ๆ ตามความจำเป็น ซึ่งผิดกับสมัยก่อนหน้านั้นที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศแสดงบทบาทแต่เพียงผู้เดียวในการประชุมรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องในคานต่าง ๆ นั้นเป็นการดีเนื่องจากรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องในคานต่าง ๆ ยอมรับปัญหาในแง่เทคนิคการปฏิบัติงานเป็นอย่างดี จึงทำให้ข้อสรุปหรือมติของที่ประชุมถ่ายทอดการนำมาปฏิบัติให้เป็นผล

3. มีสำนักเลขาธิการอาเซียนขึ้น โดยเลขาธิการอาเซียนรับผิดชอบอยู่ที่ประชุมระดับรัฐมนตรีแห่งอาเซียนในสมัยประชุม และต่อคณะกรรมการประจำในเวลาอื่น ๆ ทุกเวลาเป็นผู้รับภาระของสำนักเลขาธิการและรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ที่พึงปรารถนาที่ได้รับมอบหมายจากที่ประชุมรัฐมนตรี และจากคณะกรรมการประจำ ตามข้อตกลงว่าด้วยการสถาปนาสำนักเลขาธิการอาเซียนได้พูดถึงอำนาจหน้าที่ของเลขาธิการอาเซียนไว้ดังนี้

(1) มีหนังสือติดต่อโดยตรงไปยังประเทศสมาชิก

(2) เข้าร่วมประชุมในระดับต่าง ๆ

- ในการประชุมระดับรัฐมนตรีแห่งอาเซียนในฐานะเลขานุการ
- เข้าอยู่ในที่ประชุมคณะกรรมการประจำทุกครั้ง
- เข้าร่วมประชุมหรือตั้งตัวแทนเข้าร่วมประชุมคณะกรรมการ

แห่งอาเซียนทุกคณะ

(3) รับทราบกิจกรรมของคณะกรรมการแห่งอาเซียนทุกคณะ และ

- ชี้แจงคำสั่งของคณะกรรมการประจำให้คณะกรรมการแห่ง

อาเซียนทราบเมื่อจำเป็น

- ให้คณะกรรมการชุดต่าง ๆ ของอาเซียนทราบความคลี่คลายที่เกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ของอาเซียนในขณะนั้น
- เป็นช่องทางติดต่อรับส่งหนังสือที่เป็นทางการระหว่างคณะกรรมการถาวรต่าง ๆ แห่งอาเซียน คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ และองค์กรคณะอื่น ๆ แห่งอาเซียนกับคณะกรรมการประจำ
- สำนักเลขาธิการอาเซียนกับองค์การระหว่างประเทศและรัฐบาลต่าง ๆ
- ช่วยเหลือคณะกรรมการ กลุ่ม และองค์กรคณะต่าง ๆ ของอาเซียน

- (4) สืบข้อเท็จจริงเพื่อรายงานต่อคณะกรรมการประจำ
- (5) เตรียมรายงานประจำปีเพื่อเสนอต่อที่ประชุมรัฐมนตรีอาเซียน
- (6) ประสานงานให้ความสะดวกคิดตามความก้าวหน้าในการปฏิบัติกิจกรรมทั้งปวงที่ได้รับความเห็นชอบจากประเทศสมาชิกอาเซียนให้เป็นผล
- (7) ริเริ่มแผนงานและกำหนดการเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อความร่วมมือในภูมิภาคอาเซียนตามแนวนโยบายที่ได้รับความเห็นชอบแล้ว
- (8) รับผิดชอบเกี่ยวกับความมั่นคงของสำนักเลขาธิการอาเซียน
- (9) เตรียมประมวลการงบประมาณประจำปีของสำนักเลขาธิการเพื่อขอความเห็นชอบจากที่ประชุมระดับรัฐมนตรีแห่งอาเซียน
- (10) ใช้อำนาจทางธุรการและทางการเงินตามที่ได้รับมอบหมายให้ ถึงปรากฏในข้อตกลง
- (11) เก็บรักษาเอกสารทั้งปวงของอาเซียน

(12) ปฏิบัติหน้าที่ตามที่ประชุมรัฐมนตรีแห่งอาเซียนหรือคณะกรรมการประจำสั่งให้ปฏิบัติ

สำหรับสำนักเลขาธิการแห่งชาติ (ASEAN National Secretariat) นั้น ได้เปลี่ยนชื่อเป็น สำนักงานอาเซียนแห่งประเทศไทย (Office of the Director General ASEAN-name of member country) เพื่อไม่ให้สับสนกับสำนักงานเลขาธิการกลาง

4. ได้มีการปรับปรุงคณะกรรมการถาวรและคณะกรรมการชุดต่าง ๆ เปลี่ยนเป็นคณะกรรมการและคณะกรรมการเฉพาะกาลขึ้น (Committee and Ad Hoc Committee) ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญและเจ้าหน้าที่เฉพาะด้าน โดยให้กรรมการเหล่านี้ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันไปตามเมืองหลวงของประเทศสมาชิกอาเซียนทุก 2 - 3 ปี ปัจจุบันมีคณะกรรมการ (Committee) อยู่ 9 คณะ และคณะกรรมการเฉพาะกาล 8 คณะ คือ

ก) คณะกรรมการ โดแก

(1) คณะกรรมการว่าด้วยการค้าและการท่องเที่ยว (Committee on Trade and Tourism)

(2) คณะกรรมการว่าด้วยการอุตสาหกรรม เหมืองแร่และพลังงาน (Committee on Industry, Minerals and Energy)

(3) คณะกรรมการว่าด้วยอาหาร การเกษตร และการป่าไม้ (Committee on Food, Agriculture and Forestry)

(4) คณะกรรมการว่าด้วยการขนส่งและคมนาคม (Committee on Transportation and Communication)

(5) คณะกรรมการว่าด้วยการคลังและการธนาคาร (Committee on Finance and Banking)

(6) คณะกรรมการว่าด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Committee on Science and Technology)

(7) คณะกรรมการว่าด้วยการพัฒนาสังคม (Committee on Social Development)

(8) คณะกรรมการว่าด้วยวัฒนธรรมและข่าวสาร (Committee on Culture and Information)

(9) คณะกรรมการว่าด้วยงบประมาณ (Committee on Budget)

ข) คณะกรรมการเฉพาะกาล ประกอบด้วย

1) คณะกรรมการพิเศษชุดเดิม คือ

(1) คณะกรรมการประสานงานพิเศษของประเทศอาเซียน (Special Coordinating Committee of ASEAN Nations-SCCAN)

(2) คณะกรรมการอาเซียน-บรัสเซลส์ (ASEAN Brussels Committee - ABC)

(3) คณะกรรมการพิเศษแห่งธนาคารกลางและเจ้าหน้าที่ทางการเงิน (Special Committee Central of Banks and Monetary Authorities)

2) คณะกรรมการเฉพาะกาลชุดเดิม คือ

(1) คณะกรรมการประสานงานอาเซียนว่าด้วยการฟื้นฟูและบูรณะประเทศในอินโดจีน (Special Coordinating Committee of ASEAN Nations-SCCAN)

(2) คณะเจ้าหน้าที่อาวุโสด้านยางสังเคราะห์ (Senior officials on Synthetic Rubber)

(3) คณะเจ้าหน้าที่อาวุโสว่าด้วยน้ำตาล (Senior Officials on Sugar)

(4) คณะเจ้าหน้าที่อาวุโสด้านการพาณิชย์ว่าด้วยการเจรจาแบบพหุภาคี (Senior Trade Officials on GATT-MTN)

3) คณะกรรมการอาเซียน-เจนีวา (ASEAN-Geneva Committee) ซึ่งแยกตัวออกจากคณะกรรมการเฉพาะภาคด้านการพาณิชย์ในระยะแรก

/ ในการประชุมสุดยอดที่บาหลี กลุ่มผู้นำประเทศอาเซียน ได้ลงนามในปฏิญญาความสามัคคีแห่งอาเซียน พ.ศ. 2519 และในสนธิสัญญาแห่งมิตรภาพ และความร่วมมือกัน พ.ศ. 2519 รายละเอียดมีดังนี้

ปฏิญญาความสามัคคีแห่งอาเซียนกำหนดโครงการของประเทศสมาชิกอาเซียนที่จะร่วมมือกันในเรื่องสินค้าโภคภัณฑ์ขั้นมูลฐาน โดยเฉพาะอาหารและพลังงาน การตั้งโรงงานอุตสาหกรรมเพื่อสนองความต้องการของภูมิภาค การปรับปรุงโครงสร้างทางการค้าโดยการตกลงเกี่ยวกับการให้สิทธิพิเศษทางการค้าและใช้วิธีการร่วมกันเพื่อหาทางแก้ไขปัญหามลพิษระหว่างประเทศและปัญหาเศรษฐกิจอื่น ๆ ของโลก นอกจากนี้ก็ได้ตกลงกันที่จะร่วมมือในการรักษามิตรภาพ และสันติภาพทางการเมืองระหว่างประเทศ ระงับกรณีพิพาทภายในภูมิภาคโดยสันติวิธี จัดทำสนธิสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนของอาเซียน และร่วมมือในการพัฒนาสังคม ยุทธศาสตร์การครองชีพของประชากร แก้ไขปัญหาประชากรในประเทศ ร่วมมือกันปราบปรามการใช้ยาเสพติด และส่งเสริมวัฒนธรรมของประเทศสมาชิกอาเซียนเพื่อให้เป็นไปตามจุดประสงค์ดังกล่าว ปฏิญญานี้ได้กำหนดกลไกในการร่วมมือทางเศรษฐกิจไว้ กล่าวคือ

(ก) จะจัดให้มีการประชุมในระดับรัฐมนตรีเกี่ยวกับเรื่องทางเศรษฐกิจอย่างสม่ำเสมอหรือตามความจำเป็นเพื่อ

- (1) จัดทำข้อเสนอแนะให้รัฐบาลประเทศสมาชิกพิจารณาหาทางกระชับความร่วมมือทางเศรษฐกิจของอาเซียน
- (2) ทบทวนการประสานงานและดำเนินการให้เป็นไปตามโครงการอาเซียนที่ใดตกลงกันไว้
- (3) แลกเปลี่ยนทัศนะและปรึกษาหารือกันในเรื่องแผนและนโยบายพัฒนาแห่งชาติ เพื่อประสานการพัฒนาในภูมิภาค และ
- (4) ทำหน้าที่อื่น ๆ ตามที่รัฐบาลของประเทศสมาชิกตกลงกันไว้
- (ข) ลงนามความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งสำนักงานเลขาธิการอาเซียน
- (ค) ทบทวนโครงสร้างของสมาคมอาเซียนเป็นระยะ ๆ เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพส่วนสนธิสัญญาแห่งมิตรภาพและความร่วมมือระหว่างกันนั้น เน้นถึงความร่วมมือในการนำมาซึ่งสันติภาพภายในภูมิภาค และส่งเสริมความเจริญเติบโตของเศรษฐกิจโดยการพัฒนาการเกษตรกรรม การอุตสาหกรรม และการค้าของท้องถิ่น แสวงหาวิธีการร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างกัน และระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนกับประเทศหรือองค์กรนานาชาตินอกภูมิภาค โดยการทำข้อตกลงระหว่างกันทางเศรษฐกิจที่จะนำผลประโยชน์มาให้แก่ประเทศสมาชิกภาคี

ดังนั้น การประชุมระดับสุดยอดเมื่อต้นปี พ.ศ. 2519 นี้จึงนับเป็นจุดเริ่มต้นของการเรงรัดในความพยายามที่จะร่วมมือกันระหว่างประเทศต่าง ๆ หลายประเทศมากกว่าที่เป็นมาในระยะแรกของการก่อตั้งสมาคม